

Дѣвойкитѣ се изгубиха въ една улица, и скоро по-
диръ тѣхъ — и спомена имъ

Но цѣлата вечеръ слѣдвахъ да ми се счувать оние
два стиха, които сега добихъ неизразима сила, свѣжестъ
и поетичностъ, и съ такава сладостна тиха скръбъ зву-
чахъ на душата ми, и така тжжно, тжжно...

Охъ, тая меланхолна есенъ!
